

ואפקת ספרא דרבי פרוספדאי, פי הוּו קראן בספרא דא הכי הוּו נחתין חיילא דמלאכיא לסחרא לון, כבני נשא דמתקבצין לחופה במזמוטי חתן וכלה, וקודשא בריך הוא הוה נחית בכל משריין דיליה, למשמע מלין מההוא ספרא, ואבוי דרבי פרוספדאי הוה נחית ליה קודשא בריך הוא עמיה, למשמע מלין דבריה רבי פרוספדאי, וליליא דא ליל דשבועות הוה, והכי הוה חדי קודשא בריך הוא באלין מלין פיומא דאתייהבת אורייתא בטורא דסיני.

ליליא חדא אזדמן לן למיהוי אושפיזין בבית אמיה דרבי פרוספדאי, ותקינת לן פתורא ומנרתא, והוה רבי פרוספדאי אתפנש לההוא עלמא, אמרת אמיה רבנן, והא לא הויתון שריין לפתורא דא בלא אורייתא, מאי אשפני זמנא דא משאר זמנין, אמינא לחבריא נפתח במילי דאורייתא, דלא ייתי תקלה להאי עניא על ידנא, דאם ידעת דברה איהו מת, ייתי תקלה על ידנא ותמות קדם זמנה, אפתח באורייתא.

פתח ואמר, בראשית ברא אלהי"ם דא נשמטא, כד נפיק ממעי אמיה אתמר ביה (בראשית א ב) והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום, דנפיק עינוי סתימין, אפתח עינוי מיד (שם א) ויאמר אלהי"ם יהי אור ויהי אור, בטר דאתפניש מהאי עלמא נשמתייה, מה כתיב ביה (שם א ט) ויאמר אלהי"ם יקוו המים מפתח השמים אל מקום אחד ותראה היבשה, פיון דאסתלקת נשמטא מניה גופא אשתארת (דף קלו ע"ב) יבשה, אמרת לון, רבנן, מלין אלין לאו אינון אלא מההוא עלמא, אזלת לההוא שרגא דהוה לה סימנא ביה, דכד רבי פרוספדאי הוה חי הוה שרגא מתנענעא ונהרא בכמה נהורין מרקמן, חזתה לנהורא דאתחשכת, מיד אמרת, רבנן רבנן, אבדה קא אתאבידת לי, ואנא בעינא למיזל לפשפשא בגינה, אמרו ודאי הא אשתמודעאת לה, אזלו לארחייהו, ואייהי נפקת לפרשת אורחין, ואשפחת יונה נוקבא, אמרת לה יונה יונה אנת דהות שליחא מהימנא למארך, הדא הוא דכתיב (שם ח) וישלח את היונה מאתו, ואתמר בך (שם יא) ותשב אליו היונה לעת ערב, תבת ליה בשליחותה, באומאה עלך בההיא יונה קדישא, דתיזיל בשליחות דילי, ותדע אי ברי חי או מת, מיד לעידן רמשא חזרה בשליחותה, דהכי חזרת לנח לעת ערב, הדא הוא דכתיב ותבא אליו היונה לעת ערב, והות ממרטת גדפהא, וחפרת פוכא, מיד יתבת קלא ואתפנשת לההוא עלמא.

לבתר דהוּו אזלין בארמא רבי שמעון וחברוי, שאילו ליה, אמאי כד נפיק ינוקא ממעי אמיה איהו עינוי סתימין, אמר לון ודאי דא